בדין חיים שאין להם סוף י' כת' השר דאין מעידין עליו ואם עד א' מעיד מיד אחר שהוטלה והכתיב ע"י סמכין סהי' לו בגופו כאמן כו' ע"פ משמע מלשונו אף דלא העידו שהכירו אותו בט"ע כלל רק ע"י סמנין הכירו שאינו הוא אפ"ה כאמן אבל האחרונים הביאו דתרתי בעינן ט"ע וגם סמנין י' וקיימו דכן משמע להו מדברי התוס' פ' האשה שלום דף קע"ו גבי אותן אני ת"ח שטבעו והתירו נשותיהם וצריך חיים שאלים הוא ומשני דהוריכו לאנתר וקאמרי סמנין וכתבו התוס' אבל ע"י טביעת עין אין לשאינם דחזי בדלמי פ"י ולמי סמנין דרבנן איירי הכא בסמנין מובהקין דהוא דאורייתא אי נמי י"ל דגם ט"ע בעינן עכ"ל התוס' במאה מדבריהם כלמד דלדידן דסמנין דרבנן צריך גם ט"ע י' ותו תמהו האחרונים על דברי ב"י ורמ"א דפסקו בסעי' כ"ו דבסמנין מובהקים לגמרי אפי' לא חזייה לאלתר ואפשר דשהה יותר עלייתו מיום מעידין עליו' א"כ קשה מה תירצו התוס' דאיירי בסמנין מובהקים א"כ קשה למה לי לחזייה לאלתר דאמר בש"ס והביאו אותו דמחק דש"ס הוא וגרם או קאמרי סמנין ולדבריו תמוהין דא"כ הא דחזייה לאלתר בלא סמנין מיירי וכדברי תוס' כתבו דט"ע לא מהני כאן דאיירי בלדתי' ע"כ נ"ל ברור ע"פ דעת רש"י והתוס' דלדידן בחיים שאלים שני בסמנים ואין צריך ט"ע כפשט לשון הטור י' וזה דרש"י כתב ביבמות דף ק"ך ד"ה בין כליו כו' סמכינן אסמנין למשרי איסור אשת איש דאורייתא עכ"ל וכ"כ ד"ה מובהק הוא כו' סמכינן אפי' אאיסור דאורייתא עכ"ל וכן כתב רש"י ב"מ דף כ"ז ע"ב ד"ה סמנין דרבנן וגבי אשת איש דאיסו' דאורייתא הוא לא סמכינן עלייהו עכ"ל הרי נתברר דרש"י ס"ל דוקא גבי איסורא דאורייתא לאשת איש לא סמכינן אסמנין אי דרבנן נסתו ובזה מתרץ רש"י קושיית התוס' בעובדא דשבי ת"ח במים שאלים דהתירו נשותיהם משום דחזייה לאלתר וקאמרי סמנין והרי אנן קיי"ל סמנין דרבנן ואיך סמכינן על סמנין לכן כתב רש"י דמוקא באיסור א"א דאורייתא לא סמכינן אסמנין י' אבל במים שאלי"ם דרבנן סמכינן ספיר על סמנין י' אבל התוס' לא ס"ל סברת רש"י דס"ל לתוס' כל דתיקון רבנן כעין דאורייתא תקנו וכמו באיסור דאורייתא לא סמכינן על סמנין כן באיסור דרבנן וזה הוא אי ודאי סמנין דרבנן י' אבל אנן דמספקא לן אי דאורייתא או דרבנן ס"ל לתוס' דבאיסור א"א דאורייתא אזלינן בספיקו לחומרא י' אבל במים שאלי"ם דרבנן הא קיי"ל ספיקא דרבנן לקולא וע"כ ס"ל לתוס' ג"כ לדידן דמספקא לן אי סמנין דאורייתא או דרבנן מקילין במים שאין להם סוף אסמכינן אסמנין לכן אתי שפיר הא דבש"ס וקאמרי סמנין דסמכינן אסמנין לדידן דמספקא לן אך דקשיא להתוס' מאי קמבעיא לי' לרבא אי סמנין דרבנן הפשט מברייתא דשבי ת"ח שטבעו והתירו נשותיהם במים שאלים וע"כ לא מתוקמי אלא דקאמרי סמנין ואי ס"ד סמנין דרבנן דלא סמכינן אסמנין באיסורא וע"כ גם בדרבנן לא סמכינן אסמנין דכל תיקון רבנן תקנו כעין דאורייתא וא"כ תפשוט מברייתא זו דסמנין דאורייתא ע"ז כתבו התוס' אי סמנין דרבנן ע"כ מתוקמי בסמנין מובהקים וכאמת בזה אין צריך לראות לאלתר דאפי' אשתהי אחר עלותו מהמים סרי מברייתא כסמנין מובהקים וקאמרי סמנין הייגו לדידן דמספקא לן אי דרבנן אי דאורייתא וספק דרבנן להקל אבל הא דאמר הש"ס וקאמרי סמנין י"ל דלא סמנים דרבנן מיירי נמי בים ט"ע אבל ג"כ במים שאלים סמכינן דסמכינן לאורייתא אי נמי י"ל דלאו סמנים מובהקים ביותר אפי' אשתהי סרי מ"ם ב"י לדידן אין צריך לשבי כדפי' נמלא דמוכחי' לפי אמת לדידן ע"כ לא מתוקמי הא דאמר בש"ס וקאמרי סמנין מובהקי' דא"כ למה לי דחזייה לאלתר דבסמנים מובהקים ביותר אפי' אשתהי סרי מ"ם ב"י ורמ"א אלא ע"כ בסמנין בינונים מיירי דבמים שאלים סמכינן דסמכינן דאורייתא דספק דרבנן להקל אך התוס' הקשו תפשוט מברייתא זו דסמנין דאורייתא דאי דרבנן גם במים שאלים הי' להחמיר דכל דתקון רבנן כו' וע"ז כתבו אי סמנין דרבנן מתוקמי במובהקין כדפי' י' ותו דמי' מהא דס"ל בב"מ דף כ"ח ע"ב רבנן כו' וע"ז כתבו אי סמנין דרבנן מתוקמי במובהקין כדפי' י' ותו דמי' מהא דס"ל בב"מ דף כ"ח ע"ב ונתאמר ב"י סי' קכ"ט אלא חנויות יין ורוב גוים מותר משום מגילא ואם ישראל בא ונתן בה סימן מותר בסתי' במוצאה ואוקי' מותר משום מגילא ב"מ לקונקנס י' וקשה מדלא אמר מלא תגיות של נכרי מותר משום מגילא וב"מ לאמות בה ואסור באכילה ואם נתן בה ישראל סימן מותר נמי באכילה אלא ודאי ס"ל באיסור דאורייתא לא סמכינן אסמנין אבל באיסור דרבנן קיי"לן דסמכינן אסמנין הרי מבורר דבאיסורי' דרבנן סמכינן אסמנין לדידן כדעת רש"י והתוס' הנ"ל ומבורר דבאיסורין נמי לא סמכינן אסמנין במ"ש לעיל כל זה ברור למעשה :